No. 2052 Zaterdag 4 Mei 1923. 40ste Jaargang

# AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

## ONZE BEGROOTING VAN 1924 in den KOLONIALEN RAAD

Maandagavond had de openbare Raadzitting plaats ter behandeling van de Begrooting voor 1924, zonder de minste belangstelling van publiek.

Aanwezig waren de wnd. Voorzitter C. S. GORSIRA J. PEZN. en de Heeren DE VEER ABRAHAMSZ, BEAUJON, MADURO, PERRET GENTIL, EDWIN SENIOR, SUTHERLAND, V. D. VEEN ZEPPENFELDT. Afwezig de Heer MUSKUS, Terwijl 4 leden in het Buitenland vertoeven: de Heeren E. M. PENSO, A. G. St. MULLER, E. S. LANSBERG in Holland en Dr. ELLIS op St. Martin.

Als gemachtigden van den Gouverneur waren aanwezig de Heeren PRAKKEN, Admistr. van Financiën en MEERDINK, Inspecteur van het Onderwijs, die door den Voorzitter met de gebruikelijke toespraak werden welkom geheeten.

Onder de ingekomen stukken behoorde o. a. de Ontwerp-Verordening tot wijziging van de Onderwijs-Verordening van 1906, welke naar de afdeelingen verwezen werd.

2o. Een schrijven van den Heer A. D. CAPRILES Majoor-commandant der rustende Schutterij, een pleidooi bevattend voor het behoud der Schutterij naar aanleiding van een voornemen, door den Gouverneur te kennen gegeven om de Schutterij op te heffen.

De Voorzitter zeide, dat er, zoodra deze kwestie in den Raad ter behandeling zou worden ingediend, men zeker met de bezwaren van den Heer C. ernstig rekening zal houden.

3o. Bericht dat de Heer A. G. STATUIS MULLER en E. S. LANSBERG het komende zittingsjaar opnieuw resp. als Voorzitter en Ondervoorzitter herbenoemd zijn.

Alsnu kwam de begrooting van 1924 in behandeling.

De Voorzitter, de besprekengen inleidend, gaf een overzicht van het standpunt van der Raad.

Spreker verklaarde, dat in de afdeelingen deze begrooting in alle onderdeelen en bijzonderheden is besproken, en dat bij de goede verstandhouding tusschen het Bestuur en den Raad overleg is gepleegd en overeenstemming is tot stand gekomen over de meeste punten en dat in den loop van het volgende zittingjaar zonder twijfel ook met de geuite wenschen van den Raad zal rekening gehouden worden.

De Raad heeft ook nu weer zijn meening kenbaar gemaakt over splitsing der Begrooting. Vermoedelijk zal dit voorloopig nog wel niet kunnen gebeuren omdat dit hiervoor van hoogerhand eerst de noodige machtiging vereischt wordt en eerst wettelijke bepalingen zullen moeten gemaakt worden. De Voorzitter liet doorschemeren, dat uit den boezem van den Raad zelf die splitsing wel zal worden uitgelokt, waarschijnlijk bij de aanstaande behandeling der belasting-verordeningen.

Pogingen tot bezuiniging hebben nog niet tot positieve resultaten geleid, doch spreker vertrouwt op het woord van den Gouverneur in de *Memorie van Antwoord*, dat het zijn streven is alle uitgaven, die niet bepaaldelijk noodzakelijk zijn, te vermijden.

De verdeeldheid der opinies in den Raad omtrent de aangevraagde gelden voor den bouw van een bijzondere school op *Jan Doret* is bijgelegd door de uitdrukkelijke verklaring van het Bestuur, dat die school noodzakelijk is, dat er ook vóór de gelijkstelling reeds subsidie gegeven werd voor schoolbouw en dat die school ten allen tijde alleen voor onderwijs-doeleinden mag gebruikt worden.

Verders blijkt nog uit het *Eindverslag* dat opzichtens sommige salarissen de middenweg, door den Raad aangewezen, door het Bestuur is overgenomen.

Na dezen uitleg omtrent de verkregen overeenstemming tusschen Bestuur en Raad over sommige kwesties, gaf de Voorzitter te kennen, dat omtrent andere punten, waarover nog geen eenstemmigheid is bereikt, toch een zekere gedragslijn is vastgesteld, die verdere strijd onnoodig maakt.

Bij de Algemeene Beschouwingen voerde allereerst de Heer MADURO het woord over *Bezuiniging*, wat ons nog eenige flauwe reminiscenties wakker riep van een dergelijk betoog gehouden bij de begrootingsdebatten in 1919, alleen met dit verschil dat de Heer MADURO nu iets nader preciseerde.

Het was jammer, dat de Heer MADURO niet duidelijk te verstaan was, zoodat ons veel ontging. De grondgedachte van zijn pleidooi kwam hierop neer, dat het Bestuur en de Raad ernstig naar bezuiniging moeten streven. Maar daar valt in deze Begrooting nog niet veel van te merken. Het streven moet zijn tot een sluitende begrooting te komen. Doch zoo als het nu al jaren achtereen doorgaat, komen we nooit tot een sluitende begrooting.

Inkomsten en uitgaven houden geen gelijken tred met elkander. Wij leven op een te grooten voet. Er moet een algeheele bezuiniging op onze begrooting aangebracht worden, vooral op die telken jare op elke begrooting steeds terugkeerende uitgaven.

Wil de Regeering tot een sluitende begrooting komen, dan zal zij noodzakelijk tot een splitsing der begrooting moeten overgaan en sommige posten voor haar rekening nemen zooals: Openbaar en Bijzonder Onderwijs, sommige proefnemingen, waarvan de Raad niet gediend is, de kosten van verbinding met de andere eilanden, enz., zooals dat nu reeds geschiedt [illegible] tractement en pensioen van den Gouverneur en de uitgaven voor het garnizoen die alléén op de [illegible] begrooting voorkomen, en niet [illegible] ening der kolonie gebracht worden.

Als bewijs voor zijn redeneering, dat uitgaven onevenredig met de inkomsten zijn toegenomen, vergeleek de Heer MADURO de begrooting van 1918 met deze voor 1924, waaruit blijkt dat sindsdien de inkomsten met 900,000 gld gestegen zijn en de uitgaven met 743.000 gld. indien de raming niet tegenvalt. Dus zou het subsidie van het Moederland ruim 1½ ton minder moeten bedragen, doch in werkelijkheid is het nog 20,000 gld hooger dan de 2 vorige jaren.

De Gouverneur heeft beweerd dat de uitkomsten over 1922 een bezuiniging aanwijzen van 440.000 gld.

De Heer MADURO betwijfelt dit, daar er nog pas sprake is van voorloopige raming der onkosten. Dus moeten we voorloopig het definitief resultaat nog afwachten.

***

Het nieuwe lid de Heer DE VEER ABRAHAMSZ stelde alsnu eenige vragen aan den Gemachtigde van het Bestuur, den Inspecteur van het Onderwijs.

Hij wenschte meer positieve gegevens omtrent de noodzakelijkheid van dien post op de begrooting voor den bouw van een bijzondere school op Jan Doret in het 3e district en ook omtrent den afbouw van de openbare school te Philipsburg op Saint Martin.

Spreker wilde ingelicht worden of met de bouwerij van die 2 scholen nog niet een paar jaar kan gewacht worden.

Het antwoord van den Heer PRAKKEN, gemachtigde van het Bestuur in zake financien op de rede van den Heer MADURO, willen wij om reden van de nauwkeurigheid der cijfers, daar het hier vooral op juistheid aankomt, terwijl wij voor betrouwbaarheid onzer aanteekeningen niet kunnen instaan, liever bewaren voor de volgende week.

De Heer MEERDINK beantwoordde de vragen van den Heer DE VEER ABRAHAMSZ met te zeggen, dat de bouw dezer twee scholen noodzakelijk is wegens het steeds toenemend aantal leerlingen, dat het plan om die scholen uit te breiden reeds van vóór 1922 dagteekent. Het belang van het onderwijs



## De Fransche Petroleum politiek.

V.

Wat de petroleum-voorziening betreft, is Frankijk wel het meest ten achter. Niet alleen heeft het in eigen land geen petroleumbronnen, doch hierin staat het met de meeste Europeesche staten gelijk, maar noch de Fransche geologen noch het Fransche kapitaal hebben zich vroeger veel om deze industrie bekommerd. En daarvan ondervindt het nu de bittere gevolgen.

Tot nu toe is Frankrijk voor wat de toevoer van petroleum betreft, geheel en al van het buitenland afhankelijk. En jaarlijks voert het 6 millioen hectoliter brandstof in, die het op de buitenlandsche markt duur moet koopen.

Eerst in den laatsten tijd heeft men [illegible] ingezien. En sinds heeft [illegible] zijn petroleum politiek. [illegible] in Frankrijk een werk verschenen, [illegible] dit onderwerp speciaal behandelt. Het heet: „*De Fransche politiek met betrekking tot de vloeibare brandstoffen*". CHARLES POMARET, auditeur bij den Raad van State is, er de schrijver van.

Bij de wapenstilstand na den grooten oorlog wist Henry Berenger een program voor te stellen en door te voeren, dat ook aan Frankrijk een plaats verzekerde bij de petroleumbronnen. Bij het verdrag van San Remo verkreeg Frankrijk ook eenige rechten op de petroleum in het Oosten en stemde Engeland toe tot eenige samenwerking op dit punt met Frankrijk, werden de Fransche belangen op de petroleumproductie van Rumenie versterkt.

Er kwam ook een Fransch-Poolsche overeenkomst tot stand den 6 Februari. 1922 en een Fransch-Belgisch Syndicaat na de Conferentie van Genua ter verdediging van de Fransche belangen op de petroleum in Rusland. Er is zelfs een overeenkomst tusschen Frankrijk en Mexico in bewerking. Zoo tracht dit land wat de petroleum betreft zich eenigermate onafhankelijk te maken van andere landen.

Doch de toekomst zal moeten leeren, welke resultaten al die plannen en verdragen en overeenkomsten voor de Fransche industrie zullen opleveren.

Voorloopig is Frankrijk daarmede niet gebaat.

Aan zijn eigen steenkolenmijnen heeft het land niet genoeg. Duizenden en nogmaals duizenden tonnen steenkolen en cokes worden uit het bezette Ruhrgebied ingevoerd.

Aan het gebrek aan brandstof wil men nu tegemoet komen door paal en perk te stellen aan het in het wilde weg verbranden van steenkolen, door eenvoudig dikke zwarte massa's rook de lucht in te sturen met verlies van zooveel millioenen aan bijproducten. Men wil nu cokes- en houtskool ovens oprichten om meer profijt van die brandstof te trekken, men wil de gasfabrieken verplichten om ook benzol, een waardevolle vloeibare brandstof, uit de afvalproducten te distilleeren. Ook kan de fabricatie van metylalcohol voor technisch gebruik veel hooger opgevoerd worden, wanneer eenmaal in de streken, door den oorlog verwoest, de beetworfel-suikerindustrie in eere hersteld en een nuttige gebruik gemaakt wordt van den afval van cellulose uit de land- en boschbouw en nieuwe meer productieve methoden ontdekt zijn tot het distilleeren van alcohol uit deze producten. Op die wijze hoopt men, dat de eigen bodem mettertijd de 6 millioen Hectoliter brandstof kan voortbrengen, die nu jaarlijks op de markt in het buitenland moeten aangekocht.

Uit al deze mooie plannen voor de toekomst komt nog wel het meest het levendig besef tot uiting, hoever Frankrijk onder dit opzicht verre ten achter is, en dat de verdere ontwikkeling en opbloei van zijn industrie nieuwe hulpmiddelen hard noodig heeft.

***

In den allerlaatste tijd zijn er uit Frankrijk twee belangrijke berichten tot ons doorgedrongen die voor dit land een algeheele ommekeer kunnen teweeg brengen en ook tevens de aandacht van bovengenoemde toekomstplannen weer geheel zullen afleiden.

In November van het vorig jaar vernamen we dat een katholiek priester te Toulouse de Eerw. Heer ETINNES, doctor in de metaphysica en matematica, oud-professor in deze wetenschappen aan het college te Polignac, een instrument had uitgevonden, met behulp waarvan het mogelijk is zoo nauwkeurig mogelijk de plaatsen aan te wijzen, waar petroleum en andere mineralen in de grond zitten. Zelfs zou daarmee, tot zeer nauwkeurig de diepte, waarop die stoffen in den bodem zitten, kunnen aangeduid worden.

Dit instrument steunt op het princiep der radio-activiteit. De bewering van een Engelsche geleerde, dat alle metalen min of meer radio-actief zijn, bracht hem op het eerste idée van zijn vinding.

Twaalf jaar lang heeft hij er op gestudeerd, totdat hij er eindelijk in slaagde het apparaat te voltooien. Hij weigert echter allen verderen uitleg hoe het werkt en in elkaar zit. Alleen heeft hij verklaard, dat het toestel 150 Kilo weegt en het beste werkt tusschen 2 en 7 uur na middernacht als de aarde afgekoeld is.

Nu beweert de uitvinder, dat hij zal bewijzen dat zijn toestel werkelijk goed is, en dat over een paar jaar zooveel petroleum in Frankrijk zal gevonden worden, dat de voorraad niet alleen voldoende is voor eigen gebruik, maar dat men zelfs in staat zal stellen het uit te voeren. Voorloopig zijn dat natuurlijk maar beweringen, die niets bewijzen.

Zijn eerste onderzoekingen was hij van plan in de Pyreneën te verrichten. Beter bewijs voor de deugdelijkheid van zijn toestel heeft hij echter al geleverd door twee petroleumbronnen aan te wijzen te Guipúzcoa in het Noord-Westen van Spanje aan de Golf van Biscaya, waar de geologen nooit het minste vermoeden hadden dat er petroleum zou te vinden zijn. Hij had ook plan op onderzoek te gaan naar Marokko, Algiers en Tunis. De mannen van de wetenschap en bijzonder die bij de petroleum industrie betrokken zijn, toonen een enorme belangstelling voor deze uitvinding. Het kan niet ontkend worden, dat door deze uitvinding millioenen aan nuttelooze boringen zullen kunnen bespaard worden. De *Koninklijke* is er terstond als de kippen bij geweest om van deze uitvinding profijt te trekken en heeft er zijn geologen op afgestuurd, die den Eerw. Heer ESTINNES hun medewerking hebben aangeboden om met zijn toestel proeven te nemen.

En nu het tweede bericht. Doch wij kunnen helaas niet zeggen of er verband bestaat tusschen het eerste en dit tweede bericht. Juist een maand geleden is in de Parijsche Academie van Wetenschappen het officieele bericht ingekomen, dat te Limagne in het Departement Puy de Dôme, dat ligt in Midden Frankrijk, de eerste petroleumbron is aangeboord. Er werdee groote hoeveelheden olie gevonden met een petroleumgehalte van 22%.

Juist nu de navraag naar petroleum zoo enorm toeneemt, komt er hulp uit Europa, en nog wel van die landen, die zulk een onbegrensd afzetgebied vormen voor dit artikel.

Want ook in Duitschland werd in November van het afgeloopen jaar een petroleumbron aangeboord in de veen- en heide-vlakte ten Noord-Oosten van Hannover op een diepte tusschen 6 en 700 meter, die petroleum van goede kwaliteit opleverde.

# Politieke film.

XVII.

Zoowel voor Italië als voor de Katholieke wereld was het een brandend vraagstuk hoe de fascistenleider en eerste Minister van het „herboren" Italië zou staan tegenover den Katholieken godsdienst. Naar zijn eerste optreden was men te meer benieuwd, omdat eenieder begreep, dat hij alle macht in handen had en het land aan zijn willekeur was overgeleverd. Vóórdat Mussolini achter de groene tafel kwam te zitten, hadden er meermalen botsingen plaats gehad tusschen fascisten en popolari (leden der Katholieke Volkspartij) en het verluidde dikwerf, dat de fascisten, eenmaal aan het bewind, het schip van staat wel zouden weten te ontrukken aan de leiding der geestelijken. De priesters moesten wederom worden teruggedrongen naar de sacristie. Anderen beweerden hiertegenover, dat dit slechts uitwassen waren van een of andere plaatselijke groep, doch dat de fascisten als zoodanig niet vijandig stonden tegenover den godsdienst; hun leider Mussolini had zich over dit punt nimmer uitgelaten. Was het dan wonder dat naar zijn woorden werd geluisterd als naar die van een profeet, dat zijn rede in het Parlement klonk als taal van een orakel?

Sterk stond hij na zijn schitterende overwinning en het klonk vol en krachtig: „Ik verklaar, opdat iedereen het wete, dat ik hier sta om de revolutie der Zwarthemden te verdedigen en te versterken. Ik heb geen misbruik willen maken van mijn macht; ik had het kunnen doen. Maar ik heb tot mijzelven gezegd, dat de beste wijsheid die is, welke ons niet verlaat na de overwinning. Met 300,000 jongelingen, tot de tanden gewapend, tot alles bereid en als een geheimzinnige macht luisterend naar mijn bevel, had ik al degenen kunnen straffen, die het fascisme hebben belasterd. Ik had van deze dorre, grauwe Kamer een troepje handlangers kunnen maken, het Parlement kunnen ontbinden en een Regeering vormen van uitsluitend fascisten, maar ik heb het niet willen doen."

Aldus ging Mussolini voort het Parlement te striemen, uitstippelend dat hij weliswaar een coalitie-kabinet had gevormd, doch niet om een meerderheid achter zich te hebben. De Kamer moest haar positie goed begrijpen: „Ik kan het Parlement ontbinden na 2 jaar, doch ook na 2 dagen." [illegible] werd dus duidelijk gevoeld dat hier een man aan het woord was, die geheel zelfstandig, desnoods tegen den wil van de Kamer zou regeeren: een dictator in den vollen zin van het woord.

Maar toen verklaarde hij zich ronduit: „Alle godsdienstige overtuigingen zullen geëerbiedigd worden met bijzondere achting voor het Katholicisme, welke de domineerende godsdienst is van den Staat." Zoo had nimmer een enkele partij, ook niet de meest gematigde, durven spreken in het Italiaansche Parlement. En toen daarop de premier zijn rede besloot met de woorden: „Zoo moge God mij bijstaan om mij in mijn zware taak te doen zegevieren, wisten de Katholieken van Italië wel, dat er geen Kultuurkampf zou ontbranden en dat in Mussolini geen andere Crispi was opgestaan met zijn wetten tegen de religieuzen en zijn anti-Vaticaansche politiek.

* * *

Zijn eerste daad was om het jaarfeest der overwinning van Italië te doen beginnen met een plechtige H. Mis in Santa Maria degli Angeli, waar bij de ministers en ook de Koning tegenwoordig waren. En toen er op de Conferentie te Lausanne sprake was, dat ook het Vaticaan een vertegenwoordiger zou zenden, sprak Mussolini: „Ik wil zeker geen raad geven aan de oude diplomaten, maar ik geloof, dat de aanwezigheid van zulk een vertegenwoordiger op de Conferentie nuttig en gewenscht zou zijn."

Zijn uitlating, dat het Katholicisme zulk een moreele macht is, dat men er wel degelijk rekening mee moet houden en dat de rechten van den godsdienst in alles moesten worden geëerbiedigd, werd gestaafd door het volgend feit. Toen de fascisten van Fermoli den bisschop hunner stad hadden verzocht hun vaandel in de kathedraal te wijden, weigerde deze op grond van kerkrechterlijke bepalingen, waarna de fuscisten op allerlei wijzen druk op den kerkvoorst poogden uit te oefenen. Doch onmiddellijk reageerde Mussolini's lijfblad, de „Popolo Romano" hierop in dezer voege:

Daar de fascisten hulde willen brengen aan hun godsdienst, moeten zij ook de formeele bepaling van de H. Congregatie der Riten eerbiedigen; binnen de kerken mogen er geen vaandels worden gewijd als er niet een godsdienstig zinnebeeld op voorkomt. Wij eischen evenzeer eerbieging van de Kerkelijke als van de Staatswetten.

Het Quirinaal, aldus de minister-president, verlangt een hartelijke verhouding tot het Vaticaan en daar hield hij er zich ijverig mee bezig om met den H. Stoel een voor beide partijen voordeelige modus vivendi te verkrijgen. Eerst dan, zoo getuigde hij tegenover een groep journalisten, kan de Italiaansche Staat pas tot vollen bloei komen, wanneer het hem (Mussolini) gelukken zou een overeenkomst met het Vaticaan af te sluiten en hij in het parlement de sterke en actieve Popolari-partij op zijn zijde zou krijgen.

Onmiddellijk na het optreden van het kabinet-Mussolini zond het ministerie van onderwijs aan alle burgemeesters een circulaire, waarbij bepaald werd dat in alle scholen zonder uitzondering het kruisbeeld en het portret van den koning weer in eere moest worden herstel. „In de laatste jaren," zoo luidde de instructie, „heeft men in vele volksscholen het kruisbeeld en het portret des Konings weggenomen. Dit was in lijnrechten strijd met oen duidelijk bevel en een beleediging voor den godsdienst, die in den staat domineert."

Wederom dezelfde woorden als in de openingsrede in het parlement.

Toen de grootmeester der Italiaansche loge Mussolini gelukwenschte uit naam der vrijmetselarij en hem de medewerking der broeders verzekerde opdat „alle nationale krachten" den premier bij zijn moeilijke taak zouden steunen, ontzenuwde de „Idea Nazionale," die de Regeering zeer na stond, deze uitdrukking „nationale kracht", erop wijzende hoe juist de vrijmetselarij een markante scheidingsactie had ingezet, zich steeds wentelend naar revolutiepartijen en de ziel van het Italiaansche volk vergiftigend door in dit volk elk ideeël gevoelen te vernietigen en het gevaarlijk conflict tusschen het godsdienstig geweten en het patriottistische te verscherpen.

Niet lang daarna deelde Mussolini per oekase mede, dat in zijn partij de combinatie fascist-logebroeder een onmogelijkheid en een onding was en liet hij zijn volgelingen de keuze of de partij te verlaten of truffel en voorschoot over bond te werpen.

[illegible]

Wat het program van zijn buitenlandsche politiek aanging, vond de fascistenleider het absoluut noodzakelijk vriendschapsbonden te sluiten met alle volkeren, die over voorraden grondstoffen beschikken. Aan de politiek van nationalisme en expansie wilde hij waardigheid en evenwicht bijzetten, uitziende naar nieuwe gebieden voor emigratie vooral in Zuid-Amerika en Australie.

Italiaansche arbeiders moesten worden uitgezonden om aan den wederopbouw van Smyrna mede te helpen. Montenegro zou worden hersteld in zijn onafhankelijkheid en niettegenstaande dit indruischte tegen de aspiraties van Joego-Slavië, wilde hij met dezen Slavenstaat op voet van vriendschap blijven leven.

Tegenover Engeland en Frankrijk was de houding hartelijk, maar toch zoodanig als hij meende, dat met het prestige van het Apenijnsche Koninkrijk overeenkwam. Zijn eerste bijeenkomst met Poincaré en Curzon maakte den heeren van de Entente duidelijk, dat Mussolini geen knechtje wilde zijn in den Raad der geallieerden, dat Italië, naar zijn gedachte even groot en machtig was als Engeland en Frankrijk en ook als zoodanig wenschte te worden aangezien. Uit Parijs meldden de beide groote staadslieden per kabel aan Mussolini, dat zij tot „volkomen overeenstemming" waren gekomen en den Italiaanschen premier te Lausanne dan en dan zouden ontmoeten. Mussolini verscheen echter niet en nadat de beide anderen na langdurige getelefoneer eindelijk ervan op de hoogte waren, waar hij zich bevond (n.l. te Teritet, bij Lausanne) en communicatie met hem hadden verkregen, deelde de dictator heel laconiek mede, dat zij zat te dineeren en de heeren bij hem aan tafel verwachtte, daarmede te kennen gevende, dat hij zich geheel als hun gelijke beschouwde. Het eerste onderhoud had dan ook te Teritet plaats en toen Mussolini aan het slot verklaarde „slechts ten deele voldaan" te zijn en als zijn beginsel uitsprak, dat Italië niets voor niets deed, begrepen de Engelschman en de Franzoos zeer goed, dat er een nieuwe factor van beteekenis in de internationale politiek was bijgekomen.

* * *

Ondanks al de goede bedoelingen van de Commissie van Herstel om tot een bevredigend resultaat te komen, bleek de klove, die de verschillende belangen der volkeren scheidde, te breed om ze door een economischen maatregel te overbruggen. De laatste plannen, door Wirth ingediend en door diens opvolger Cuno overgenomen, hielden in, een voorstel om de Mark te stabiliseeren door aan Duitschland een leening te verschaffen van 500 miljoen goudmarken, waarbij dan de Rijksbank harerzijds een gelijk bedrag zou voegen onder voorwaarde, dat Duitschland 3 of 4 jaren lang geen betalingen zou behoeven te doen in geld en de leveringen in natura zouden kunnen geschieden uit de overschotten van het Rijksbudget. Men beloofde de uitgaven van het land te zullen verminderen en zijn inkomsten te vermeerderen, maar kon daarvoor geen afdoende waarborgen leveren.

In Frankrijk voorzagen de staatslieden dat zulk een regeling hen 3 a 4 jaar zou doen verstoken blijven van geldelijke afbetalingen en de leveringen in natura tot een fantastisch minimum werden gereduceerd: „uit de overschotten van het Rijksbudget." Tengevolge der scherpe Duitsche concurrentie kon de terugslag van werkeloosheid en loonsverlagingen in Frank- [illegible] belastingsinkomsten en hoogere uitgaven ten laste van de staatshuishouding, die reeds met geweldige tekorten had te kampen. Naar de voorgeschoten 92 miljard francs ten bate van het herstel der verwoeste gebieden kon de fiscus in Gallië ook dan jarenlang fluiten. Geen wonder, dat het ook onder de bevolking begon te gisten, vooral daar men in alles kwaadwilligheid der Duitschers zag, die stelselmatig de Mark zouden drukken en de verdiende zware kapitalen in veiligheid brachten op buitenlandsche banken, aldus de verarming van den Staat in de hand werkende. — Men riep reeds om sancties, om afdoende waarborgen, om vuistpanden in den vorm van een blijvende bezetting van het Rijnland en de occupatie van het Roergebied, de rijke streek van kolenmijnen en industrieële kracht.

Nog wachtten Poincaré c.s. de — oorspronkelijk te Brussel bepaalde — conferentie af vóórdat men tot de beslissende daad overging. Toen in de samenkomst der Fransche en Engelsche Staatslieden bleek, dat men zelfs in de verte niet tot een vergelijk kon komen, ging Frankrijk op eigen gelegenheid uit op het zoeken van zijn recht en vielen zijn troepen het Roergebied binnen.



# Administratie van Financien.

# Draadlooze Telegrafie.

Hierbij wordt bekendgemaakt, dat de taksen voor radiotelegrammen verzonden door het station Sint Martin zijn vastgesteld op de volgende bedragen:

**WEST-INDIE:**

| | | |
|---|---|---|
| Aruba, Bonaire en Curaçao | 30 cent per woord | |
| Barbados | 61 „ „ „ | |
| Enseñada | 50 „ „ „ | |
| Gaudeloupe | 60 „ „ „ | |
| Martinique | 75 „ „ „ | |
| Porto-Rico | 66 „ „ „ | plus landlijn 75 ct pr. 10 wdn en 6 ct pw. |
| Santo Domingo | 66 „ „ „ | „ „ 75 ct „ 10 „ „ 6 ct „ |
| St. Lucia en Tobago | 61 „ „ „ | |
| St. Thomas | 66 „ „ „ | |
| Trinidad | 61 „ „ „ | |

| | via Trinidad | via Barbados | via St. Lucia. |
|---|---|---|---|
| Antigua | 1.43 | 1.33 | 1.18 |
| Bermuda | 1.55 | — | — |
| Domiuica | 1.33 | 1.20 | 1.08 |
| Grenada | 1.07 | 1.12 | 1.10 |
| Kingston | 1.70 | 1.70 | 1.70 |
| St. Kitts | 1.48 | 1.43 | 1.12 |
| St. Vincent | 1.12 | 1.07 | 1.02 |

| | | | |
|---|---|---|---|
| Bahamas | via Porto-Rico | 2.61 | per woord plus landl. Pto-Rico |
| Cuba | via Ensenada | 1.44 | per woord |
| Cuba | via Porto-Rico | 1.42 | per woord plus landl. Pto-Rico |
| Haiti | „ „ „ | 2.73 | „ „ „ „ „ „ |
| Jamaica | via Enseñada | 1.74 | per woord |
| Kingston (Jamaica) | via Porto-Rico | 1.92 | per woord plus landl. Pto-Rico |
| Santo Domingo | via Ensenada | 1.08 | per woord |
| Santo Domingo | via Porta-Rico | 1.26 | per woord plus landl. Pto-Rico |

**ZUID-AMERIKA:**

| | | |
|---|---|---|
| Colon, via New-York | 1.59 | |
| „ , via Porto-Rico | 1.60 | plus landl. Pto-Rico |
| „ , via St. Thomas | 1.60 | |
| Columbia, via Venezuela | 0.80 | |
| Demerara, via Trinidad | 0.82 | |
| Paramaribo, via Guadeloupe | 1.50 | |
| „ , via St. Thomas | 2.85 | |
| „ , via Trinidad | 2.80 | |
| Venezuela direct | 0.60 | |

**NOORD-AMERIKA:**

| | | | |
|---|---|---|---|
| New-York City en Brooklyn direct | | 1.20 | |
| New-York City, via Pto-Rico | | 1.50 | plus landl. Pto-Rico. |
| Alle plaatsen ten O. van de Mississippi | | 1.45 | |
| „ „ „ W. „ „ „ | | 1.60 | |
| Yucon | | 2.19 | |
| Canada | via Pto-Rico | f. 1.55 | plus landl. Pto-Rico |
| Mexico, Vera Cruz, Pto-Mexico | „ | „ 2.40 | „ „ „ „ |
| „ , andere kantoren | „ | „ 2.50 | „ „ „ „ |

**EUROPA:**

| | via Trinidad | via Pto-Rico | |
|---|---|---|---|
| België | f. 2.62 | f. 2.61 | plus landl. |
| Denemarken | „ 2.87 | „ 2.91 | „ „ |
| Duitschland | „ 2.77 | „ 2.73 | „ „ |
| Engeland | „ 2.47 | „ 2.61 | „ „ |
| Frankrijk | „ 2.62 | „ 2.61 | „ „ |
| Holland | „ 2.62 | „ 2.61 | „ „ |
| Italië | „ 2.77 | „ 2.80 | „ „ |
| Oostenrijk | „ 2.82 | „ 2.97 | „ „ |
| Spanje | [illegible] | „ 3.06 | „ „ |
| Zweden | „ 2.97 | „ [illegible] | „ „ |
| Zwitserland | „ 2.77 | „ 2.76 | „ „ |

**EUROPA via NEW-YORK**

| | per RADIO | per KABEL |
|---|---|---|
| België | f. 1.68 | f. 1.74 |
| Denemarken | „ 1.74 | „ 2.04 |
| Duitschland | „ 1.74 | „ 1.89 |
| Engeland | „ 1.53 | „ 1.74 |
| Frankrijk | „ 1.59 | „ 1.74 |
| Holland | „ 1.74 | „ 1.74 |
| Italië | „ 1.77 | „ 1.92 |
| [illegible] | „ 1.89 | „ 2.10 |
| Spanje | „ 1.98 | „ 2.19 |
| Zweden | „ 1.77 | „ 2.13 |
| Zwitserland | „ 1.80 | „ 1.89 |

De bovenvermelde taksen zijn aan veranderingen—zonder voorafgaande kennisgeving — onderhevig.

Willemstad, 5 April 1923.

*De Administrateur van Financiën,*

3—3 PRAKKEN.

# Bekendmaking.

De verkoop van Juweelen en van Gouden en Zilveren voorwerpen, ter Spaar- en Beleenbank van Curaçao beleend van den 1sten Juli 1921 af tot en met 31 December 1921, onder **No. 9328 B** tot en met **No. 7914 C,** zal plaats hebben op Donderdag den 17 Mei a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao den 1e Mei 1923.

De Voorzitter

1 H. J. Cohen Henriquez.



# Bekendmaking.

Het publiek wordt herinnerd aan art. 7 en 9 der Verordening van 11 April 1923 (P. B. No. 14) luidende;

Art. 7.

„Voor elken hond, waarvoor belasting is voldaan, wordt door of van „wege het hoofd of plaatselijk hoofd „van politie, op verzoek van den be„lastingplichtige kosteloos een kentee„ken uitgereikt.

„Dit kenteeken wordt jaarlijks door „den Procureur-Generaal in de maand „April vastgesteld.

„Tot primo Juli blijft het kenteeken „van het onmiddelijk voorafgaande be„lastingjaar geldig.

Art. 9.

„Het kenteeken moet door den hond „duidelijk zichtbaar en aan den hals„band worden gedragen.

„Alle honden, die op den openba„ren weg, alsmede op voor een ieder „toegankelijk particulier erf worden „aangetroffen zonder van het vereischte „kenteeken voorzien te zijn, zijn ter „beschikking van de politie en kun„nen, indien het noodig wordt geoor„deeld, onmiddelijk worden afgemaakt."

Het kenteeken zal dit belastingjaar den vorm van een halve maan en tot opschrift hebben het woord „CURAÇAO", het volgnummer en de getallen 19 en 23.

Het kenteeken is aan de hoofdwacht der politie te Willemstad verkrijgbaar.

Curaçao, den 1e Mei 1923.

De Procureur-generaal,

1—4 J. B. GORSIRA.